

Sygn. akt II K 1434/22

1. WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2023 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy Dominik Mąka

Protokolant: Karolina Rzeszowska-Świgut

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 października 2023 roku

sprawy P. K. (1) syna A. i A. z domu B.

urodzonego (...) w N.

oskarżonego o to, że:

w dniu 12 października 2022 roku o godzinie 17:40 w (...) kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym m-ki O. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości, przy stwierdzonym stężeniu alkoholu w wydychanym powietrzu I – badanie 0,76 mg/l, II badanie – 0,80mg/l

tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.

I. uznaje oskarżonego P. K. (1) za winnego czynu zarzucanego aktem oskarżenia stanowiącego występki z art. 178a § 1 k.k. i za to przestępstwo na podstawie art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 1 października 2023 roku wymierza oskarżonemu P. K. (1) karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 k.k. w zw. z art. 70 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności wymierzonej w punkcie I wyroku warunkowo zawiesza na 2 (dwu) letni okres próby;

III. na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu P. K. (1) środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat;

IV. na podstawie art. 63 § 4 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. zalicza na poczet środka karnego wymierzonego w punkcie II wyroku okres zatrzymania prawa jazdy oskarżonego P. K. (1) od 12 października 2022 roku do 27 stycznia 2023 roku;

V. na podstawie art. 43a § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu P. K. (1) środek karny w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 5000 (pięciu tysięcy) złotych;

VI. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego P. K. (1) od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w całości.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 1434/22	

<p>Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.</p>			
<p>USTALENIE FAKTÓW</p>			
<p>1.Fakty uznane za udowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
<p>1.1.1.</p>	<p>P. K. (1)</p>	<p>dniu 12 października 2022 roku o godzinie 17:40 w (...) kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym m-ki O. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości, przy stwierdzonym stężeniu alkoholu w wydychanym powietrzu I – badanie 0,76 mg/l, II badanie – 0,80mg</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	

<p>12 października 2022 roku około godziny 17:30 P. K. (1) wyjechał z miejsca swojego zamieszkania tj. miejscowości Ł. do miejsca swojego zatrudnienia tj. stacji paliw (...) położonej w (...). Oskarżony poruszał się samochodem osobowym marki O. (...) o nr rej. (...). Oskarżony prowadził ten pojazd między innymi po drodze krajowej K -75.</p>	<p>Protokół oględzin monitoringu k. 49-50</p> <p>Nagranie z monitoringu k. 51</p> <p>Wyjaśnienia oskarżonego k. 57-58, k. 100-101</p> <p>Nagranie z kamery samochodowej k. 103</p>		
<p>W pewnym momencie tej jazdy samochód prowadzony przez P. K. (1) wpadł w przebiegającego przez drogę jelenia. Po tym zdarzeniu oskarżony kontynuował swoją jazdę w kierunku miejsca pracy. Po przyjeździe na parking P. K. (1), przez kilka minut spędził na zewnątrz budynku, do którego wszedł o godzinie 17:47.</p>	<p>Zeznania świadka M. B. k. 15-16, k. 113-114</p> <p>Protokół oględzin monitoringu k. 49-50</p> <p>Nagranie z monitoringu k. 51</p> <p>Wyjaśnienia oskarżonego k. 57-58, k. 100-101</p> <p>Nagranie z kamery samochodowej k. 103</p>		
<p>Gdy oskarżony wszedł do budynku rozmawiał przez dłuższy czas z M. B.. Ten zwrócił uwagę na zły stan zdrowia P. K. (1), który był bły, pocił się. Następnie P. K. (1) udał się do szatni pracowniczej, gdzie zdecydowano o wezwaniu na miejsce zdarzenia karetki pogotowania. W tym czasie stan zdrowia P. K. (1) był monitorowany przez pracowników stacji.</p>	<p>Notatka urzędowa k. 1</p> <p>Zeznania świadka M. B. k. 15-16, k. 113-114</p> <p>Zeznania K. F. k. 113 – 114</p> <p>Zeznania świadka M. J. k. 139</p>		
<p>P. K. (1) nie spożywał alkoholu w budynku stacji paliw.</p>	<p>Zeznania świadka M. B. k. 15-16, k. 113-114</p>		

	<p>Nagranie z monitoringu k. 51</p> <p>Zeznania T. S. k. 112</p> <p>Zeznania K. F. k. 113 – 114</p> <p>Opinia toksykologiczna k. 116-134, k. 148</p> <p>Zeznania świadka M. J. k. 139</p>		
<p>Następnie do (...) przyjechał zespół ratownictwa medycznego ze szpitala w K.. Ratownicy zabrali oskarżonego do miejscowego szpitala. Tam uwagę zespołu medycznego wzbudził stan trzeźwości oskarżonego, o czym poinformowano funkcjonariuszy policji. W związku z powyższym funkcjonariusze policji R. D. i M. D. przeprowadzili badanie trzeźwości oskarżonego.</p>	<p>Notatka urzędowa k. 1</p> <p>Protokół badania trzeźwości k. 3,k.5</p> <p>Dokumentacja medyczna oskarżonego k. 59-60, k. 64-65</p>		
<p>Pierwsze badanie przeprowadzone o godzinie 21:05 wykazało wynik 0,76 mg/l. Drugie z badań urządzeniem alcSENSOR IV wykonano o godzinie 21:42, a wynik tego badania wynosił 0,75 mg/l. Następnie P. K. (1) został poddany badaniu retrospektywnemu urządzeniem Alkometr A.2.0 z wynikami 22:41- 0,65 mg/l, 22:46 0,62 mg/l, 23:17 – 0,59 mg/l, 23:19 – 0,64 mg/l, 23:56 – 0,53 mg/l, 00:02 – 0,56 mg/l. Każdy z użytych przez funkcjonariuszy policji</p>	<p>Dowody:</p> <p>Notatka urzędowa k. 1</p> <p>Protokół badania trzeźwości k. 3,k.5</p> <p>Świadcetwo wzorcowania k. 4,k.6</p>		

<p>probierzy trzeźwości posiadał ważne świadcstwo wzorcowania.</p>			
<p>P. K. (1) ma 58 lat. Oskarżony jest osobą zoną i ojcem dorosłej córki. Oskarżony posiada wykształcenie średnie – ogólne. P. K. (1) pracuje na stacji paliw (...), skąd osiąga miesięczne wynagrodzenie za pracę w wysokości 3000 złotych miesięcznie. Oskarżony nie leczy się psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo. P. K. (1) jest jednak osobą niepełnosprawną, pozostającą w leczeniu diabetologicznym. P. K. (1) leczy się również w związku z dolegliwościami kręgosłupa i zakrzepicą, które to schorzenia utrudniają mu codzienne funkcjonowanie, w tym poruszanie się. Oskarżony P. K. (1) jest osobą niekaraną. P. K. (1) nie figuruje w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego. Małżonka oskarżonego pracuje zawodowo w Poczcie Polskiej. Oskarżony nie posiada znaczącej wartości majątku.</p>	<p>Wyjaśnienia oskarżonego k. 57-58, k. 100-101 w zakresie danych osobopoznawczych</p> <p>Dokumentacja medyczna oskarżonego k. 59-60, k. 64-65</p> <p>Karta karna k. 61</p> <p>Notatka o oskarżonym k. 63</p> <p>Informacja z ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego k. 70</p>		
<p>1.Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu</p>	

		(ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
OCena DOWOdów			
1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	Wyjaśnienia oskarżonego P. K. (1)	P. K. (1) będąc słuchanym w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do zarzucanego mu przestępstwa. Oskarżony wyjaśnił wówczas, iż faktycznie spożywał on w godzinach porannych alkohol etylowy w postaci wódki w ilości 200 ml. Rzeczony trunek P. K. (1) miał wypić na pusty żołądek – związku ze swoimi dolegliwościami gastrologicznymi. Dalej oskarżony podał, iż wsiadając wieczorem do pojazdu nie zdawał sobie sprawy z dalszego pozostawania w stanie nietrzeźwości. P. K. (1) wskazał także, iż zażywał on leki, które mogły osłabić metabolizację alkoholu w jego organizmie.	

Oskarżony prosił w trakcie tych wyjaśnień o orzeczenie minimalnego zakazu prowadzenia pojazdów dotyczącego określonej kategorii pojazdów tj. z wyłączeniem kategorii B. P. K. (1) w żaden sposób nie negował natomiast faktu, iż to on prowadził ów pojazd w drodze z Ł. do stacji paliw w (...). Oskarżony P. K. (1) podczas rozprawy jurysdykcyjnej całkowicie zmienił swoją taktykę procesową i zaprzeczył prawdziwości tezy zawartej w akcie oskarżenia. P. K. (1) wyjaśnił, iż przyjechał on na stację będąc całkowicie trzeźwym. Oskarżony podał, iż wypił alkohol dopiero w budynku stacji. Opisując ten akt, P. K. (1) wskazał, iż wykorzystał moment, kiedy to nie było przy nim żadnego z pracowników stacji i wypił trzymaną w szafce pracowniczej połowę butelki wódki. Następnie oskarżony miał udać się na sale sprzedażową, gdzie też poczuł się źle i zdecydowano o wezwaniu na miejsce pogotowia ratunkowego. Odnosząc się do poprzednich swoich wyjaśnień P. K. (1) oznajmił, iż padł on ofiarą manipulacji ze strony przesłuchującego go w dochodzeniu funkcjonariusza policji. Według wersji oskarżonego to ów

funkcjonariusz namówił go do przyznania i pomógł mu złożyć wyjaśnienia zgodne z zapisem protokołu. Za owe przyznanie policjant miał obiecywać oskarżonemu ograniczenie zakresu przedmiotowego zakazu prowadzenia pojazdów. W ocenie Sądu Rejonowego wyjaśnienia P. K. (1) jawią się jako kłamliwe, nakierowane na uzyskanie korzystnego efektu, w postaci uniewinnienia od zarzucanego mu czynu. Przede wszystkim należy wskazać, iż oskarżony na rozprawie wyjaśniał w sposób absolutnie sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego. Należy bowiem zwrócić uwagę, iż P. K. (1) w to miejsce pojechał świadczyć pracę. Tym samym nie sposób uznać za prawdziwe jego wyjaśnienia, w których podaje, iż niemal od razu po wejściu do budynku stacji wypił on pół butelki wódki. Owe tłumaczenia są sprzeczne także z faktem, iż oskarżony po tym zdarzeniu był w szoku, był blady, pocił się, skarżył się na ból w klatce piersiowej, skutkiem czego wezwano przecież pogotowie ratunkowe. Wątpliwe więc jest, aby P. K. (1) znajdując się w takim stanie zdecydował się pić alkohol, mając przecież jeszcze na uwadze swój wcześniejszy udział w zdarzeniu drogowym.

Nadto sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego są twierdzenia, jakoby P. K. (1) miał ten alkohol trzymać w szafce pracowniczej, celem jego sprezentowania koledze, w sytuacji gdy taki alkohol można było przecież nabyć na tej stacji. Następnie koniecznym jest zwrócenie uwagi, iż żaden z pracowników stacji nie widział rzekomego momentu intoksykacji tej substancji przez oskarżonego. Przeciwnie M. B. oświadczył, iż nie było takiej możliwości, aby oskarżony pił w trakcie pobytu na stacji paliw. Świadek ten zaznaczył, iż P. K. (1) po tym jak wszedł na stacje paliw – przebywał wspólnie z nim na sali sprzedażowej, a dopiero potem z uwagi na swoje dolegliwości udał się do szatni. Co więcej w szatni także miał być pod opieką pracowników stacji, w tym kierownik M. J.. Także M. J. czy K. F. w sposób dość zdecydowany wykluczyli aby oskarżony spożywał alkohol po inkryminowanym zdarzeniu. Tutaj należy wskazać, iż każdy ze świadków podał, iż nie czuł od oskarżonego alkoholu, nie powziął także wątpliwości odnośnie stanu jego trzeźwości poprzez jego zachowanie. To wszystko wskazuje, iż niemożliwym jest, aby oskarżony mógł chwile wcześniej wypić alkohol w zadeklarowanej przez

siebie ilości i wolumenie. Finalnie koniecznym jest także odwołanie się do wiedzy biegłego toksykologa. Biegły ten wskazał, iż wersja przedstawiona przez P. K. (1) jest sprzeczna z regułami wiedzy specjalnej. Osiągnięte przez oskarżonego stężenie alkoholu nie jest bowiem możliwe do uzyskania poprzez wypicie podanej przez niego ilości alkoholu. Przeciwnie do osiągnięcia tego stanu konieczne było spożycie w deklarowanym przez oskarżonego czasie prawie 400 ml wódki, a więc wartości prawie dwa razy większej od podanej przez oskarżonego. Biegły wyliczył także, iż w sytuacji gdyby oskarżony wypił 250 ml wódki po zdarzeniu, to poziom alkoholu w jego organizmie stwierdzony za pomocą badań wskazuje również, iż znajdował się on w stanie nietrzeźwości w chwili prowadzenia pojazdu. Biegły wykluczył także, aby P. K. (1) mógł spożyć alkohol w ilości i czasie podanym w toku postępowania przygotowawczego. W tym miejscu trzeba wskazać na obiektywizm biegłego, przeprowadzenie szczegółowego wyводу, świadczącego o jego skrupulatności w sporządzeniu tego dokumentu. Także na rozprawie biegły w sposób przekonujący

odpowiedział na wszystkie pytania, eliminując możliwość wpływu na stężenie alkoholu w organizmie P. K. (1) przyjmowanych przez niego leków. Tym samym Sąd Rejonowy nie mógł podzielić wyjaśnień oskarżonego w zakresie w jakim podał, iż pił on alkohol jedynie po zaistniałym zdarzeniu drogowym. Podobnie całkowicie niewiarygodnie wypadło obciążenie T. S. zarzutem bezprawnego wpływu na treść złożonych przez niego wyjaśnień. Oskarżony nie wykazał żadnych nieścisłości w zeznaniach tego świadka. Świadek ten zeznawał w sposób pewny, kategoriyczny, nie wahając się przy udzielaniu odpowiedzi. Świadek ten nie miał również motywu, aby w ten sposób wpływać na oskarżonego, w błażej sprawie jaką jest sprawa o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. Brak jest natomiast podstaw do podważenia pozostałych depozycji P. K. (1) odnoszących się do faktu prowadzenia przez niego owego pojazdu, który to fakt został zarejestrowany na nagraniach z kamer monitoringu, a także kamerki samochodowej. Również dane osobo poznawcze zebrane w toku dochodzenia korelują z oświadczeniami procesowymi P. K.

		(1) dotyczącymi tej problematyki.
zeznania świadka M. B..	<p>Sąd Rejonowy uznał za wiarygodne zeznania świadka M. B.. Świadek ten zeznawał zarówno na etapie postępowania przygotowawczego jak i w toku rozprawy głównej. Świadek M. B. zeznawał w sposób rzeczowy, wolny od nadmiernej emocjonalności. Wypada zwrócić uwagę, iż jego zeznania pozostają, spójne, jasne, logiczne. Zeznania M. B. są koherentne także z zeznaniami K. F. czy M. J.. Podać przy tym należy, iż część z zeznań tego świadka znajduje swoje odzwierciedlenie w zapisie nagrania z monitoringu stacji paliw. W tym miejscu wypada stwierdzić, iż świadek ten przedstawił inną aniżeli oskarżony chronologię tego zdarzenia. Mianowicie M. B. na rozprawie podał, iż oskarżony najpierw przebywał z nim w sali sprzedażowej, a dopiero potem miał udać się do szatni, gdzie miała przebywać kierownik tego budynku. Do tego koniecznym jest zwrócenie uwagi na kategoryczne oświadczenie M. B., który to oznajmił, iż nie ma takiej możliwości, aby oskarżony pił alkohol w trakcie pobytu na stacji paliw. Świadek w tym miejscu zaznaczył, iż</p>	

niemal cały czas oskarżony przebywał w obecności innych osób. M. B. wskazywał także na zły stan zdrowia oskarżonego, który był przyczyną wezwania karetki pogotowia. M. B. wykluczył także, aby miał wyczuć od oskarżonego alkohol, co przecież jawi się niemal jako oczywiste, biorąc pod uwagę, iż aby twierdzenie oskarżonego o wypiciu alkoholu jedynie po zdarzeniu drogowym, musiał on wypić w bardzo krótkim okresie czasu niemal pół litra wódki. W takim stanie rzeczy bardzo trudno wytłumaczalnym było także, iż żaden z pracowników stacji nie dostrzegł objawów upojenia alkoholowego. To również przemawia za tezą, iż alkohol w organizmie oskarżonego utrzymywał się już od dłuższego czasu. W ocenie Sądu Rejonowego zeznania M. B. nie zawierają istotnych sprzeczności. Brak jest także powodów dla podważenia obiektywizmu świadka, który nie jest przecież skonfliktowany z P. K. (1). Do tego jego zeznania świadczą o braku jakiegokolwiek emocjonalnego zaangażowania w tą sprawę. Toteż Sąd Rejonowy uznał za wiarygodne i częściowo przydatne dla odtworzenia stanu faktycznego

	zeznania złożone przez świadka M. B..	
Zeznania T. S.	<p>Brak było powodów do zanegowania prawdziwości depozycji procesowych złożonych w toku tego procesu przez świadka T. S.. Świadek ten został wezwany na rozprawę, w związku z pomówieniem go przez oskarżonego o nakłanianie do złożenia określonej treści oświadczeń wiedzy w protokole przesłuchania w charakterze podejrzanego. W tym miejscu należy wskazać, iż świadek T. S. nie pamiętał wszystkich szczegółów owego przesłuchania, co jest zresztą całkowicie zrozumiałe biorąc pod uwagę ilość podobnego rodzaju czynności służbowych. Jednocześnie świadek całkowicie zaprzeczył, aby miał w jakikolwiek sposób wpływać na postawę oskarżonego. W tym miejscu należy wskazać, iż zarzut podniesiony przez P. K. (1) jest całkowicie gołosłowny, nie mający poparcia w niczym innym poza jego twierdzeniami. Do tego został on złożony w wyjaśnieniach, których prawdziwość także została zanegowana przez biegłego z zakresu toksykologii. Zeznania świadka T. S. jawią się jako rzeczowe, szczerze, obiektywne. Świadek wykazał, iż nie miał</p>	

	<p>on żadnego wpływu na postawę procesową oskarżonego, a także nie mógł zagwarantować mu uzyskania w tej sprawie korzystniejszego rozstrzygnięcia. Zeznania T. S. odpowiadają także regułom wiedzy, logiki formalnej, a także są zgodne z zasadami doświadczenia życiowego. To wszystko wskazuje na powinność obdarzenia tych depozycji walorem wiarygodności.</p>	
<p>zeznania złożone przez świadka K. F.</p>	<p>Niską przydatność miały zeznania złożone przez świadka K. F.. Świadek ten zeznał, iż podczas pobytu na stacji paliw nie czuł od oskarżonego alkoholu. Świadek zaznaczył przy tym, iż oskarżony nie zataczał się, nie bełkotał. K. F. wskazał, iż nie wie czy był jakikolwiek moment, aby oskarżony przebywał w szatni sam. Warto zaznaczyć, iż świadek ten oświadczył, iż w związku z tym, że kierownik stacji paliw oraz M. B. zajęli się oskarżonym, musiał on sam pilnować sali sprzedażowej. Okoliczność ta świadczy na niekorzyść oskarżonego, z uwagi na wskazanie, iż zarówno M. J. jak i M. B. zajmowali się wówczas oskarżonym i musieli widzieć fakt jego rzekomego spożycia alkoholu, w czasie oczekiwania na karetkę pogotowia. Brak jest danych pozwalających zanegować prawdziwość</p>	

	<p>owych oświadczeń wiedzy, W. przy tym wskazać, iż mała ilość zapamiętanych przez świadka szczegółów jest zrozumiała biorąc pod uwagę, iż to K. F. wziął na siebie obowiązek roztoczenia pieczy nad stacją do czasu przyjazdu pogotowia ratunkowego. Stąd też przedmiotowe zeznania siłą rzeczy posiadały niską przydatność w tej sprawie.</p>	
zeznania świadka M. J.	<p>Jako wiarygodne należało ocenić zeznania świadka M. J.. Świadek ta jest osobą obcą dla oskarżonego, która nie miała powodów dla pomawiania go bądź też składania korzystnych dlań zeznań. Odnosząc się do samych zeznań M. J. należy zważyć, iż na samym początku przesłuchania świadek oznajmiła, iż słabo pamięta to zdarzenie. Okoliczność ta siłą rzeczy wpływa na przydatność tych depozycji w tym postępowaniu. Należy przy tym zwrócić uwagę, iż M. B. był słuchany po raz pierwszy w niedalekiej odległości czasowej od inkryminowanego czynu. Dodatkowo należy wskazać, iż świadek potwierdziła, iż P. K. (1) najpierw przebywał w sali sprzedażowej, a dopiero potem poszedł do szatni. Sąd Rejonowy zwraca uwagę na sprzeczność zeznań M. J. z zeznaniami M. B. odnoszącymi się</p>	

	<p>do obecności świadka M. J. przy oskarżonym. T. prym należało dać bardziej szczegółowym zeznaniom M. B., które w większym stopniu znajdują swoje potwierdzenie w zeznaniach K. F.. Zarazem M. J. podała, iż nie była cały czas obecna przy oskarżonym. Świadek podała również, iż w ciągu całego pobytu oskarżonego na stacji paliw nie widziała u niego żadnych objawów upojenia alkoholowego, ani nie wyczuła od niego alkoholu. Stąd też Sąd Rejonowy w Nowym Sączu jedynie częściowo posłużył się zeznaniami świadka M. J. w procesie odtworzenia stanu faktycznego w tej sprawie.</p>	
<p>opinia biegłego toksykologa K. T.</p>	<p>Doniosłe znaczenie w tym procesie miała opinia biegłego toksykologa K. T.. Biegły ten jest cenionym specjalistą ze swojej dziedziny, posiadającym gruntowne przygotowanie teoretyczne w związku z pracą na uczelni wyższej jak również praktyczne związane z opiniowaniem wielu podobnych przypadków. Opinia biegłego po odebraniu od niego ustnych oświadczeń posiada atrybut pełności. Biegły w rzeczonyj opinii wykazał kłamliwość oświadczeń wiedzy P. K. (1). Owa kłamliwość dotyczy zarówno wyjaśnień złożonych w toku dochodzenia jak i</p>	

wyjaśnień złożonych na rozprawie. T. odnosząc się do drugiej z przedstawionych przez oskarżonego wersji należy zaznaczyć, iż biegły wykazał, iż P. K. (1) nie mógł spożyć alkoholu w zadeklarowanej przez siebie ilości. Jak wyliczył K. T. na rozprawie do osiągnięcia rezultatu badania trzeźwości osiągniętego przez oskarżonego w szpitalu, koniecznym byłoby spożycie przez niego prawie 400 ml alkoholu, a więc ilości prawie dwukrotnie wyższej aniżeli obecnej w wyjaśnieniach oskarżonego. Dalej biegły wykazał, iż przyjmując za prawdziwe oświadczenia oskarżonego odnoszące się do ilości i czasu spożycia alkoholu na stacji paliw, to wyniki badania jego trzeźwości wskazują jednoznacznie, iż także w trakcie prowadzenia alkoholu znajdował się on w stanie nietrzeźwości. Należy przy tym podać, iż opinia biegłego zawiera przeprowadzenie całego wyводу polegającego na ustaleniach faktycznych, i ich późniejsze zestawienie z zasadami wynikającymi z wiedzy specjalnej. Biegły w odniesieniu do tej wiedzy specjalnej odwołuje się do szeregu publikacji, co pozwala kontrolować rzetelność jego argumentacji. Opinia ta jest także jasna tj. zrozumiała dla wszystkich przeciętnych

	<p>użytkowników języka polskiego. Rzeczona opinia nie zawiera także jakichkolwiek sprzeczności, a jej treść nie spotkała się z zarzutem P. K. (1). Należy przy tym stwierdzić, iż biegły dla swoich wyliczeń użył najwzględniejszych dla oskarżonego parametrów. K. T. uwzględnił także spożywane przez oskarżonego lekarstwa. Sąd Rejonowy oczywiście zdaje sobie sprawę, iż rzeczona opinia nie jest kategoryczna w zakresie stwierdzenia czasu intoksykacji alkoholu. Biegły przedstawił bowiem, iż teoretycznie możliwe było spożycie przez oskarżonego całości alkoholu przed, po, bądź też zarówno przed i po prowadzeniu pojazdu. Niemniej jednak rzeczona opinia była pewna/kategoryczna w zakresie negacji prawdziwości wyjaśnień złożonych przez P. K. (1), co w połączeniu z zasadami doświadczenia życiowego i pozostałym zgromadzonym w tej sprawie materiałem dowodowym pozwalało przypisać P. K. (1) czyn zarzucany aktem oskarżenia.</p>	
<p>Nagrania z kamer monitoringu stacji paliw, a także kamerki samochodowej</p>	<p>Brak było żadnych okoliczności nakazujących zakwestionować wartość dowodową wynikającą z nagrań z kamer monitoringu stacji paliw,</p>	

	<p>a także kamerki samochodowej. W tym względzie warto zwrócić uwagę, iż jest to dowód o charakterze rzeczowym. Nadto żadna ze stron nie kwestionowała jego autentyczności czy prób bezprawnego ingerowania w treść owych nagrań. Jednocześnie warto zwrócić uwagę, iż w nagranie z kamery samochodowej nie może świadczyć o braku sprawstwa oskarżonego. Fakt mieszczona się przez oskarżonego w liniach oddzielających od siebie przeciwstawne pasy ruchu, nie może implicite prowadzić do wykazania, iż był on wówczas trzeźwy.</p>	
<p>z protokoły badania trzeźwości oskarżonego jak i świadectwa wzorcowania</p>	<p>Sąd Rejonowy nie miał także żadnych wątpliwości odnośnie przydatności w realiach tej sprawy dowodu z protokołów badania trzeźwości oskarżonego jak i świadectw wzorcowania. Dokumenty te zostały sporządzone przez właściwe do tego osoby w przewidzianej przez prawo formie. Warto także zauważyć, iż owe dokumenty mające istotne znaczenie w kontekście odpowiedzialności karnej P. K. (1) nie były w żaden sposób kwestionowane zarówno w zakresie formalnym czy merytorycznym przez oskarżonego.</p>	

<p>dokumentacja medyczna przedstawiona przez oskarżonego</p>	<p>Sąd Rejonowy uznał również za wiarygodną dokumentację medyczną przedstawioną przez oskarżonego. Owa dokumentacja potwierdziła wyjaśnienia P. K. (1) w tym zakresie. Brak było podstaw do zanegowania wartości tego dowodu. Zarazem wykazany tymi dokumentami stan zdrowia oskarżonego uniemożliwił w ocenie Sądu orzeczenie wobec oskarżonego P. K. (1) kary ograniczenia wolności w postaci prac społecznych.</p>	
<p>karty karnej, wydruku z ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego, zaświadczenia ze starostwa czy notatki o oskarżonym, a także oględzin miejsca zdarzenia.</p>	<p>Podobnie Sąd Rejonowy nie miał żadnych uwag odnośnie danych osobo poznawczych dotyczących oskarżonego P. K. (1) tj. jego karty karnej, wydruku z ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego, zaświadczenia ze starostwa czy notatki o oskarżonym, a także oględzin miejsca zdarzenia. Dokumenty te zostały sporządzone we właściwej formie przez podmioty do tego kompetentne. Nadto żadna strona procesu nie podniosła żadnych uwag odnośnie zawartych w nich informacji. Dlatego też Sąd oceniając osobę oskarżonego wziął pod uwagę dane zawarte w tych dokumentach.</p>	

<p>1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I	P. K. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>P. K. (1) został oskarżony o to, że w dniu 12 października 2022 roku o godzinie 17:40 w (...) kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym m-ki O. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości, przy stwierdzonym stężeniu alkoholu w wydychanym powietrzu I – badanie 0,76 mg/l, II badanie – 0,80mg/l tj. o występki z art. 178a § 1 k.k.</p>			

Zgodnie z treścią art. 178a § 1 k.k. odpowiedzialności karnej za ten czyn zabroniony podlega ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Bezsporne jest, iż owy typ czynu zabronionego jest typem powszechnym i formalnym tj. takim, do którego popełnienia zdolna jest każda osoba zdalna do ponoszenia odpowiedzialności karnej i do którego dokonania nie jest konieczne powstanie jakiegokolwiek zmiany w otaczającej nas rzeczywistości. Odnosząc się do zawartych w tym przepisie znamion należy przypomnieć, iż pojęcie ruchu lądowego jest znacznie szersze aniżeli poruszanie się przez sprawcę po drogach publicznych. Jak wskazał bowiem SN w wyroku w sprawie III KK 472/16 kryterium "ruchu lądowego" należy wiązać nie tyle z formalnym statusem konkretnej drogi, czy też określonego miejsca, lecz z faktyczną dostępnością i rzeczywistym jego wykorzystaniem dla ruchu pojazdów i innych uczestników. Nadto wypada zauważyć, iż również pojęcie pojazdu mechanicznego posiada swoją jurydyczną

definicję, zgodnie z którą tego rodzaju przedmiotem jest pojazd, którego normalne użycie wiąże się z pracą jednostki napędowej w postaci silnika.. Nadto trzeba stwierdzić, iż w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego prowadzeniem pojazdu mechanicznego jest każde nadawanie mu kierunku jazdy oraz prędkości, niezależnie od tego czy do wykonywania tych czynności in concreto został użyty silnik. Jednocześnie konieczne jest zwrócenie uwagi, iż stan nietrzeźwości w polskim systemie prawa karnego posiada swoją definicję legalną zawartą w art. 115 § 16 k.k. i w świetle tego przepisu jest to przypadek, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Oczywiście z uwagi na brak zawarcia klauzuli nieumyślności dla przyjęcia tego występku niezbędne jest aby sprawca działał co najmniej z zamiarem wynikowym tj. posiadał świadomość możliwości jego popełnienia i przy tym godził się na realizacji

wyżej opisanych znamion przedmiotowych.

Na wstępie części dotyczącej subsumpcji należy stwierdzić, iż Sąd Rejonowy uznał za niewiarygodne twierdzenia P. K. (1) jakoby miał on spożyć alkohol w oczekiwaniu na przyjazd karetki pogotowia. Świadczy o tym po pierwsze zmienność jego wyjaśnień, sprzeczność tych wyjaśnień z regułami wiedzy specjalnej z zakresu toksykologii. Do tego owe wyjaśnienia nie korelują z zeznaniami świadków tego zdarzenia, a także są oczywiście sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego. W szerszym zakresie Sąd odniósł się do tej problematyki w części dotyczącej oceny wyjaśnień oskarżonego i opinii biegłego toksykologa. W każdym bądź razie Sąd uznał twierdzenia oskarżonego za kłamliwe, a w sprawie wykazano w sposób wymagany przez ustawę karną, iż P. K. (1) w chwili prowadzenia pojazdu mechanicznego znajdował się w stanie nietrzeźwości.

Biorąc owe wskazanie pod uwagę Sąd Rejonowy nie miał żadnej wątpliwości, iż P. K. (1) swoim zachowaniem wypełnił wszystkie znamiona zarzucanego mu

występku. W pierwszej kolejności należy w sposób nie budzący wątpliwości wskazać, iż to sam oskarżony nadawał zarówno kierunek jazdy prowadzonego przez siebie pojazdu jak i wyznaczał jego prędkość. Okoliczność ta ma w realiach niniejszej sprawy charakter oczywisty, biorąc pod uwagę, iż tylko P. K. (1) znajdował się w tym pojeździe. = Co więcej samochód ten przemieszczał się na przestrzeni kilku kilometrów, do czego konieczne było podjęcie szeregu aktywności ze strony jego kierowcy, które łącznie można określić mianem prowadzenia. Sam oskarżony wyjaśnił bowiem iż poruszał się między innymi drogą krajową K - 75. E. trzeba stwierdzić, iż P. K. (1) niewątpliwie prowadził pojazd samochód osobowy marki O. (...). Nadto elementarna wiedza z zakresu mechaniki pozwala stwierdzić, iż nieodłącznym elementem konstrukcji tegoż rodzaju pojazdu jest silnik spalinowy. Co więcej jest to jedyny napęd tego rodzaju pojazdu i niemożliwe jest jego normalne używanie bez pracy silnika mechanicznego. Tym samym oczywistym jest, iż pojazd, którym poruszał się oskarżony P. K. (1) zalicza się do kategorii desygnatów pojęcia pojazd

mechaniczny. Nadto Sąd Rejonowy ocenił, iż w świetle samych wyjaśnień oskarżonego P. K. (1) prowadził ów pojazd po drodze publicznej. Zatem trywialnym jest także wskazywanie, że owo prowadzenie spełniało znamię modalizujące w postaci pojęcia ruchu lądowego. Nadto jak wynika z całości zgromadzonego w tej sprawie materiału dowodowego oskarżony w chwili czynu znajdował się w stanie nietrzeźwości, gdyż Sąd odrzucił twierdzenia oskarżonego jakoby miał spożywać alkohol po tym zdarzeniu. Natomiast z wyników badań trzeźwości nie ulega wątpliwości, że stężenie alkoholu w jego organizmie wielokrotnie przekroczyło wartość dzielącą stan po użyciu alkoholu od stanu nietrzeźwości. Biorąc to wszystko pod uwagę należało dokonać subsumcji, iż oskarżony P. K. (1) 12 października 2022 roku prowadził w ruchu lądowym po drodze publicznej pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości, co wypełniło znamiona przedmiotowe tego występk. Nadto w świetle ogółu okoliczności niniejszej sprawy, w tym opinii biegłego toksykologa, które podważyły wiarygodność wyjaśnień oskarżonego oczywiste było, że P. K.

(1) tego czynu dopuścił się w zamiarze bezpośrednim. Tak tylko można interpretować sytuację, oskarżony prowadził pojazd mechaniczny przy stwierdzonym u oskarżonego stężeniu alkoholi, który niejako implikuje świadomość zaistnienia stanu nietrzeźwości. Dlatego też Sąd Rejonowy był zobligowany stwierdzić, iż oskarżony M. S. zrealizował w całości także znamiona podmiotowe występkę opisanego w art. 178a § 1 k.k.

Powyższe stwierdzenie aktualizuje konieczność oceny kolejnego elementu struktury przestępstwa tj. stopnia społecznej szkodliwości. Rozpatrując tę problematykę należy stwierdzić, iż ustawodawca w art. 115 § 2 k.k. zawarł zamknięty katalog kwantyfikatorów stopnia społecznej szkodliwości. Zgodnie z tym przepisem Sąd oceniając stopień społecznej szkodliwości danego czynu jest zobowiązany wziąć pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich

naruszenia. W ocenie Sądu Rejonowego czyn oskarżonego P. K. (1) był społecznie szkodliwy w rozumieniu art. 1 § 2 k.k., a stopień jego społecznej szkodliwości należy ocenić jako znaczny na gruncie występków z art. 178a § 1 k.k., wykluczający w ocenie Sądu możliwość zastosowania warunkowego umorzenia postępowania. W tym aspekcie należy zwrócić uwagę, iż P. K. (1) prowadziła pojazd mechaniczny w stanie istotnego stanu nietrzeźwości. Tak tylko można utożsamiać sytuację, kiedy to poziom stężenia alkoholu w wydychanym przez nią powietrzu ponad 3 krotnie przekroczył normę odróżniającą przestępstwo od wykroczenia, a przy tym ponad 7 krotnie zawartość alkoholu uprawniająca do prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym. Z uwagi na taki, a nie inny stan psychofizyczny oskarżonego P. K. (1) jednocześnie poziom abstrakcyjnego zagrożenia dla dobra prawnego w postaci bezpieczeństwa w komunikacji był automatycznie znacznie wyższy, niż w sytuacji gdyby oskarżony prowadził ten pojazd przy stężeniu granicznym – o czym świadczy zresztą szereg opracowań naukowych wskazujących na wprost proporcjonalne

prawdopodobieństwo spowodowania wypadku w zależności od wysokości stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu. Co więcej należy w tym zakresie zwrócić uwagę, że stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego P. K. (1) był katalizowany przez miejsce prowadzenia przez oskarżonego tego pojazdu. T. trzeba zwrócić uwagę, że oskarżony prowadził pojazd między innymi po drodze krajowej, charakteryzującą się dużą ilością zdarzeń drogowych. Równocześnie wypada zwrócić uwagę, iż oskarżony nie był w sytuacji, kiedy to podróż samochodem była dla niego koniecznością. W związku z powyższym Sąd Rejonowy stwierdził, iż owo zachowanie jest karygodne i jako takie spełnia materialną definicję przestępstwa.

Czyn oskarżonego P. K. (1) był także zawiniony w świetle normatywnej teorii winy recypowanej w polskim systemie prawa karnego w art. 1 § 3 k. k. Zgodnie z tą teorią czyn sprawcy można uznać za zawiniony wtedy gdy można postawić mu prawnie relewantny zarzut braku posłuchu dla normy sankcjonowanej. W okolicznościach niniejszej sprawy wina oskarżonego P. K. (1) jest pełna i brak jest żadnych powodów do limitowania

jej stopnia. W tym zakresie znaczny stopień winy oskarżonego nie pozwalał na zastosowanie wobec P. K. (1) instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego, pomimo posiadania przez niego przymiotu osoby niekaranej. Mianowicie oskarżony P. K. (1) jest osobą dorosłą, posiadającą już spory багаż doświadczenia życiowego. Nadto oskarżony z racji długoletniego doświadczenia w charakterze kierowcy winien w sposób ponadstandardowy zdawać sobie sprawę z absolutnego charakteru zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Stąd też mając na uwadze powszechność tego rodzaju procederów oskarżony z pewnością posiadał dobrze zinternalizowany zakaz kierowania pojazdami mechanicznymi w stanie nietrzeźwości.

Równocześnie nie można zasadnie twierdzić, że oskarżony działał w stanie wyższej konieczności czy innej anormalnej sytuacji motywacyjnej, choćby częściowo limitującej stopień jego zawinienia. Dodatkowo należy zwrócić uwagę, iż oskarżony P. K. (1) w chwili czynu posiadał zachowaną zdolność rozpoznania jego znaczenia oraz pokierowania swoim postępowaniem. Nie

sposób jest też twierdzić, iż P. K. (1) znajdował się w sytuacji atypowego upojenia alkoholem. Stąd też Sąd Rejonowy stwierdził, iż czyn oskarżonego P. K. (1) był zawiniony w rozumieniu art. 1 § 3 k.k., a sprawie brak było okoliczności limitujących stopień jego winy, co uniemożliwiało zastosowanie wobec oskarżonego instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego w połączeniu ze stwierdzeniem dość znacznego stopnia społecznej szkodliwości tego czynu.

Biorąc pod uwagę całość poczynionych wyżej rozważań Sąd Rejonowy w punkcie I uzasadnianego wyroku uznał P. K. (1) za winnego czynu zarzucanego aktem oskarżenia, stanowiącego występki z art. 178a § 1 k.k.

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięzłe o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz			

związłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Związłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz związłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Związłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz związłe o powodach uniewinnienia			
KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
P. K. (1)	I	I	W pierwszej kolejności należało zwrócić uwagę, iż 1 października 2023 roku weszła w życie istotna nowelizacja kodeksu karnego, która w sposób znaczący zmieniła dyrektywy wymiaru kary, wykreślając spośród dotychczasowych aspektów branych pod uwagę przy wymiarze kary, realizację celów wychowawczych wobec

sprawcy przestępstwa. Do tego zmianie uległo także samo ustawowe zagrożenie przewidziane za występki z art. 178a § 1 k.k. Mianowicie decyzją ustawodawcy podniesiono górną granicę ustawowego zagrożenia do poziomu 3 lat pozbawienia wolności. Pozostawiono także co prawda możliwość orzeczenia kar alternatywnych, jednakże zmiany art. 33 i 34 k.k. wprowadziły znacznie wyższą dolną granicę ustawowego zagrożenia dla tychże kar. Przedmiotowe zmiany w świetle jednoznacznej normy zawartej w art. 4 § 1 k.k. implikowały konieczność zastosowania w wyroku z 10 października 2023 roku wobec oskarżonego P. K. (1) ustawy obowiązującej przed 1 października 2023 roku. W okolicznościach tej konkretnej sprawy pomiędzy datą inkryminowanego czynu, a wejściem w życie omawianej nowelizacji kodeksu karnego nie zaszły bowiem zmiany w ustawie karnej, zmieniające faktycznie sytuację prawną oskarżonego. Zgodnie z treścią obowiązującego wówczas art. 178 a § 1 k.k. prowadzenie pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym po drodze publicznej w stanie nietrzeźwości zagrożone było grzywną, karą ograniczenia wolności

oraz karą do 2 lat pozbawienia wolności. Natomiast dyrektywy sądowego wymiaru kary były wysłowione przez ustawodawcę w art. 53 k.k. Według tego ówczesnego brzmienia tego przepisu sąd wymierzał karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Wymierzając karę, sąd uwzględniał w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, zwłaszcza w razie popełnienia przestępstwa na szkodę osoby nieporadnej ze względu na wiek lub stan zdrowia, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu

poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego. Wymierzając karę sąd brano także pod uwagę pozytywne wyniki przeprowadzonej mediacji pomiędzy pokrzywdzonym a sprawcą albo ugodę pomiędzy nimi osiągniętą w postępowaniu przed sądem lub prokuratorem. Owe zasady sądowego wymiaru kary należy stosując się do dyspozycji art. 56 k.k. rozciągnąć także na orzeczenie co do innych środków reakcji karnej o charakterze penalnym przewidzianych w kodeksie karnym. Na powyższe reguły rządzące sposobem ustalenia kary właściwej zarówno do osoby jak i czynu sprawcy należy nałożyć także zasadę wynikającą z art. 58 § 1 k.k., zgodnie z którą w przypadku gdy górna granica ustawowego zagrożenia danego występku nie przekracza 5 lat sąd może zastosować karę pozbawienia wolności tylko w przypadku gdyby inna kara nie mogła przynieść oczekiwanego efektu. W ocenie Sądu Rejonowego pomimo braku uprzedniej karalności M. S. w realiach przedmiotowej sprawy tylko i wyłącznie wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności spełni dyrektywy prewencji generalnej i

indywidualnej. T. należy odnieść się przede wszystkim do okoliczności przedmiotowych tego czynu wskazujące na istotny – stosunkowo znaczny stopień społecznej szkodliwości zachowania oskarżonej. Raz jeszcze należy przypomnieć, że P. K. (1) poruszał się drogą publiczną – drogą krajową, charakteryzującą się znacznym natężeniem ruchu i dużą ilością wypadków komunikacyjnych. Do tego ów czyn został popełniony, w stanie nietrzeźwości wielokrotnie przekraczającej próg różnicujący przestępstwo od wykroczenia. Do tego czynu tego oskarżony P. K. (1) dopuścił się nie mając szczególnej motywacji do naruszenia normy sankcjonowanej. Nie sposób także pominąć, iż miejsce zdarzenia związane jest także z dużą migracją dzikich zwierząt, co znalazło swoje odzwierciedlenie w realiach tego postępowania. Brak jest również jakichkolwiek okoliczności limitujących winę oskarżonego. Do tego należy mieć na względzie także zachowanie oskarżonego w tym procesie, gdzie oskarżony w sposób oczywiście kłamliwy negował swoją odpowiedzialność – zatem jego postawa nie może w tym wypadku stanowić

czynnika łagodzącego odpowiedzialność karną. Zatem nie sposób argumentować, że wymiarzenie P. K. (1) kary najłagodniejszego rodzaju tj. grzywny mogłoby w sposób adekwatny odzwierciedlić charakter tego czynu. Nadto na względzie należało mieć także konieczność wymiarzenia oskarżonemu środka karnego w postaci świadczenia na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kontekście przeciętnej sytuacji materialnej oskarżonego. Kolejno wypada zwrócić uwagę na okoliczności indywidualizujące osobę sprawcy, który jest osobą ciężko chorą, mającą orzeczonego stopień niepełnosprawności. Toteż z uwagi na indywidualne właściwości oskarżonego kara ograniczenia wolności – która to kara byłaby adekwatna to stopnia społecznej szkodliwości tego czynu. jawi się jako nieoddająca okoliczności indywidualizujących osobę sprawcy, a wymiarzenie tej kary naruszałoby w ocenie Sądu art. 58 § 2a . Podobnie biorąc pod uwagę fakt, iż oskarżony jest osobą w wieku przedemerytalnym, uzyskującym przeciętnej wysokości wynagrodzenie za pracę, a także jego

			<p>stan zdrowia może okazać się wkrótce przeszkodą do kontynuacji pracy zarobkowej niezasadnym byłoby orzeczenie kary ograniczenia wolności w drugiej z przewidzianych w polskim porządku prawnym form. To wszystko sprawiło, że Sąd Rejonowy w punkcie I wyroku wymierzył oskarżonemu P. K. (1) karę 4 miesięcy pozbawienia wolności. Owa kara uwzględnia stopień społecznej szkodliwości tego czynu, brak okoliczności limitujących poziom zawinienia, a z drugiej strony dotychczasową niekaralność oskarżonego.</p>
P. K. (1)	II	I	<p>Jednocześnie mając na uwadze, że oskarżony P. K. (1) jest osobą niekaraną, posiadającą ustabilizowaną linię życiową:, posiada on stałe zajęcie zarobkowe, nie jest kojarzony ze środowiskiem kryminogennym, a także co istotne nigdy wcześniej nie był notowany jako sprawca naruszający reguły ruchu drogowego Sąd Rejonowy zdecydował się zastosować wobec oskarżonego dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej w punkcie I wyroku kary. Tutaj należało zważyć, iż oskarżony od prawie 40 lat jest osobą podlegającą odpowiedzialności karnej</p>

			<p>i dotychczas nie był on notowany. Do tego trzeba mieć na względzie, iż oskarżony prawo jazdy posiada od długiego czasu prawo jazdy i mimo to nie figuruje on w ewidencji kierowców naruszających przepisu ruchu drogowego.. Dlatego też należy uznać, że czyn P. K. (1) miał charakter incydentalny, a sam oskarżony zasługuje na dobrodziejstwo probacji. Dalej okres 2 lat jawi się wystarczający aby zweryfikować wyżej postawioną pozytywną prognozę kryminologiczną , sprowadzającą się głównie do wyeliminowania z jej życia zasadniczego czynnika ryzyka tj. stwierdzonego przez biegłych psychiatrów nadużywania alkoholu. Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd w punkcie II uzasadnianego wyroku warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności wymierzonej w punkcie I wyroku na 2 letni okres próby.</p>
P. K. (1)	III	I	<p>Natomiast w punkcie III wyroku Sąd Rejonowy orzekł wobec oskarżonego P. K. (1) środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat. W tej mierze wypada nadmienić,</p>

iz w przypadku skazania sprawcy za występki z art. 178 a § 1 k.k. Sąd zobligowany jest do wymierzenia tego rodzaju środka karnego na okres co najmniej 3 lat. W okolicznościach niniejszej sprawy. Sąd Rejonowy uznał, iż w niniejszej sprawie brak jest potrzeby zastosowania wobec oskarżonego P. K. (1) wyższego niż minimalny wymiar tego środka karnego. 3 lata przerwy w prowadzeniu pojazdów i tak z pewnością stanowić będzie dla oskarżonego istotną dolegliwość, która winna uzmysłwić mu konieczność zachowania absolutnej trzeźwości w trakcie uczestnictwa w ruchu drogowym. Zarazem biorąc pod uwagę, iż P. K. (1) przypisanego mu czynu dopuścił się prowadząc samochód osobowym, całkowicie niecelowym byłoby zawężenie zakresu przedmiotowego tego środka karnego poprzez pozostawienie oskarżonemu możliwości kierowania tego rodzaju pojazdami, co postulował P. K. (1) w trakcie pierwszych złożonych przez siebie wyjaśnień. Stąd też w punkcie III wyroku Sąd wymierzył P. K. (1) środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat.

P. K. (1)	IV	I	<p>Z uwagi na fakt, iż w dniu przedmiotowego zdarzenia drogowego funkcjonariusze policji zatrzymali elektronicznie prawo jazdy oskarżonego P. K. (1), a następnie prokurator wydał postanowienie o jego prawnym zatrzymaniu, zaktualizowała się dyspozycja art. 63 § 4 k.k. nakazująca zaliczyć na poczet orzeczonego środka karnego okres faktycznego pozbawienia oskarżonego możliwości prowadzenia pojazdów na skutek zatrzymania prawa jazdy, co też Sąd uczynił w punkcie IV uzasadnianego wyroku.</p>
P. K. (1)	V	I	<p>Natomiast w punkcie V wyroku Sąd orzekł wobec P. K. (1) środek karny w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 5000 złotych. W tym miejscu należało zauważyć, iż zgodnie z art. 43a § 2 k.k. środek ten jest elementem obligatoryjnym każdego wyroku skazującego za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. Sąd Rejonowy w tej materii zdecydował ograniczyć się do ustawowego minimum przewidzianego przez art. 43 a § 2 k.k. Powodem owego ograniczenia była</p>

			<p>zła sytuacja materialna oskarżonego, a także konsekwencje jakie nieść będzie dla siebie orzeczenie wobec P. K. (1) zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, Nadto w ocenie Sądu wysokość orzeczonego środka karnego (stanowiącego główną dolegliwość całokształtu reakcji karnej) oraz realna dolegliwość owego świadczenia pieniężnego będzie stanowić odpowiednią reakcję na zachowanie oskarżonego i w sposób należyty uzmysłwią P. K. (1) karygodność tego rodzaju czynów i związaną z tym nieopłacalność ich popełniania.</p>
<p>Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
<p>inne zagadnienia</p>			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia</p>			

takiej instytucji przez stronę		
7. Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
VI	<p>Mając na względzie słabą kondycję materialną oskarżonego, konieczność uiszczenia przez niego świadczenia pieniężnego o pokaźnej wysokości czy też jego niepełnosprawność, który to stan będzie dla oskarżonego znacznie bardziej uciążliwy biorąc pod uwagę orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych Sąd Rejonowy redagując punkt VI uzasadnianego wyroku działając na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego o obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w całości.</p>	
Podpis		